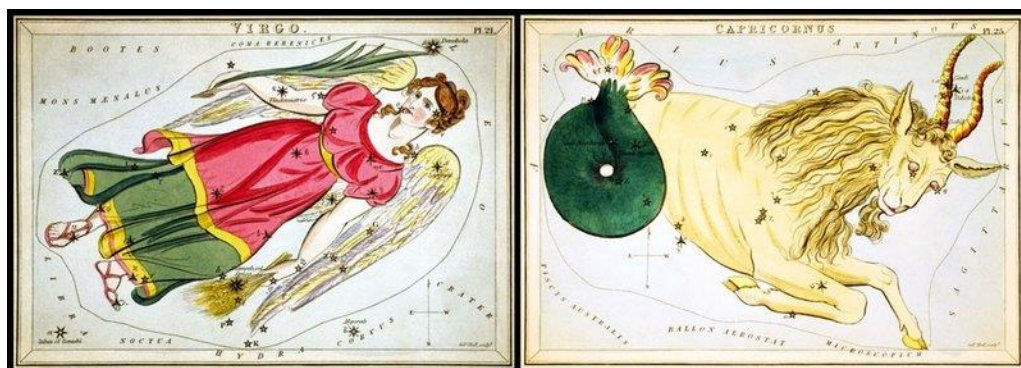

Mazzarotens betydelse

Vi befinner oss i det 5777:e året efter skapelsen enligt den hebreiska kalendern. Många bibelutläggare betraktar detta år som speciellt i profetiskt hänseende eftersom det är ett jubelår. Jag har tidigare (i kommentarerna till min gästblogg 2017-01-27) ifrågasatt detta eftersom den judiska kalendern baseras på den utom-bibliska skriften Seder Olam som till och med verkar ha syftet att visa att Jesus (vid sin första ankomst) inte kunde vara den utlovade Messias. Min tidigare gästblogg ger en alternativ kronologi grundad på enbart bibliska data.

I ett videoklipp i ett blogginlägg från 2017-04-10 vill pastor Steve Cioccolanti förstärka den apokalyptiska betydelsen av innevarande år genom att knyta Uppenbarelsebokens "stora tecken i himlen" (Upp 12:1) till en speciell stjärnkonstellation som kommer att äga rum den 23:e september. Uppenbarelsebokens tecken består av "en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter", och nämnda datum kommer sol, måne och några planeter att ha speciella lägen i förhållande till stjärnbilden Jungfrun, motsvarande kvinnan.

Jag har kollat Cioccolantis uppgifter i mitt eget mjukvaruplanetarium och funnit att han har rätt i himlakropparnas lägen den 23:e september. Men han påstår också att något liknande inte skett sedan Adam och Eva gick på jorden vilket är ett misstag. Låt mig därför ge en alternativ förklaring till det stora tecknet i skyn, och sedan utöka till en fullständigare – och som jag menar biblisk – syn på stjärnkonstellationerna.

Figur 1. Stjärnbilderna Jungfrun och Stenbocken.

Bakgrund

Jorden snurrar runt solen ett varv per år i ett plan som kallas ekliptikan. Från jorden betraktat ser därför solen ut att röra sig utmed ekliptikan i förhållande till de bakomliggande stjärnorna med ett varv per år. Solen "pekar på detta sätt ut" olika delar av den bakomliggande stjärnhimlen under olika delar av året. Stjärnorna utmed ekliptikan är indelade i 12 stjärnbilder som kallas zodiaken. (Detta ord är dock astrologiskt belastat så jag föredrar ordet **mazzaroten** från hebreiskan i Job 38:32.) Därför brukar man säga att solen "står i" olika stjärnbilder under olika delar av året.

Tesen i denna artikel är att mazzarotens 12 stjärnbilder utgör ett slags piktogram över Guds frälsningshistoria. De beskriver samma händelser som i Bibeln, de ligger i samma ordning och de har samma symbolik. Innan vi går in på detta ska dock ett viktigt förtydligande göras: Detta är inte astrologi! Djävulen försöker alltid förfälska den äkta varan, och i detta fall beskriver mazzaroten Guds generella frälsningsplan för hela mänskligheten, medan astrologin förvrängts till att försöka förutsäga framtiden för den enskilda människan.

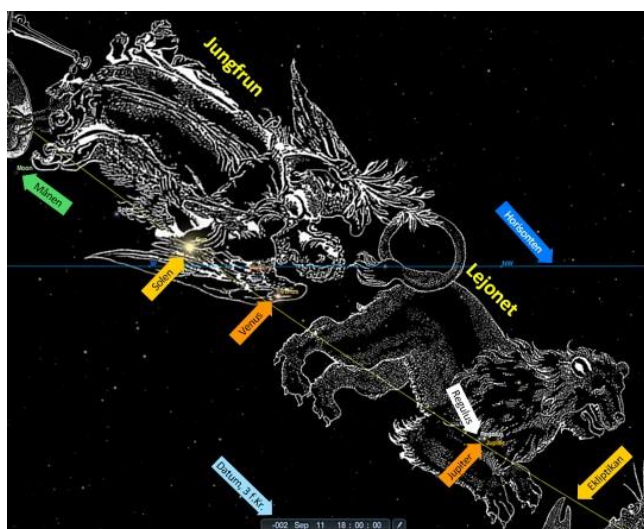
Den bibliska legitimiteten för detta sätt att använda konstellationerna finns bland annat i 1 Mos 1:14-15: "På himlavalvet ska finnas ljus... De ska vara tecken som utmärker högtider, dagar och år."

Jungfrun

Mazzarotens första stjärnbild är Jungfrun. Att den räknas som den första beror på att solen "står i" Jungfrun på det judiska (och bibliska) nyåret, rosh hashana, någon gång i september eller oktober. Guds frälsningsplan inleds med att Gud väljer ut Abraham och lovar honom en rik avkomma genom vilken alla jordens släkter ska bli välsignade (1 Mos 12:2-3). Jungfrun representerar därför Abrahams förbund. Att detta visas som en kvinna beror på att det var genom Sara som Abraham skulle få sin utlovade avkomma. Sara var visserligen inte en jungfru men den ursprungliga betydelsen av ordet var fruktbar snarare än oskuld. Jungfrun symboliserar också den avkomma som Abraham fick genom henne, d.v.s. judarna och i överförd bemärkelse även de kristustroende hedningarna. Dessa ska bli så "talrika som stjärnorna på himlen" (1 Mos 22:17), och den vetekärve som Jungfrun har i sin vänstra hand (Figur 1) är en symbol för denna fertilitet.

Men Abraham (genom Sara) blev inte bara utlovad en avkomma i pluralis utan också *Avkomlingen* i singularis (Gal 3:16), d.v.s. Jesus. Därför håller Jungfrun en palmkvist i sin högra hand som symboliserar den "telning" eller det rotskott som är Jesus själv (Jes 11:1). Det för oss fram till Uppenbarelsebokens 12:e kapitel där "draken [djävulen] stod framför kvinnan [Sara och hennes avkomlingar judarna] som skulle föda [Jesus], för att sluka hennes barn så snart hon hade fött det. Och hon födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira" (v.4-5). Händelsen med kvinnan i skyn handlar alltså om Jesu födelse, och från de astronomiska data som ges kan vi (enligt min mening) datera denna till 11:e september år 3 f.Kr. Här är hur: (följ med i figur 2)

- Kvinnan på himlen var "klädd i solen" (v.1). Enligt tidigare står solen i Jungfrun vid det judiska nyåret rosh hashana så vi befinner oss i den första månaden. (Den 11:e september stod solen till och med i Jungfruns moderliv! Avvikelsen vinkelrätt mot ekliptikan beror på hur man ritar figurerna.)
- Kvinnan hade "månen under sina fötter" (v.1), vilket kan användas till att precisera tidpunkten ytterligare. Eftersom både sol och måne stod i Jungfrun låg de i ungefär samma riktning på himlen, vilket innebär att det var nymåne. (Då lyser ju solen på månens baksida.) Och nymånen definierar starten på varje judisk månad. Uppenbarelseboken 12 beskriver alltså ett astronomiskt läge som inträffade på rosh hashana. Detta är i sin tur årsdagen av skapelsen. Jesus är därför född på årsdagen av sin egen skapelse!

Figur 2. Stjärnhimlen sedd västerut från Jerusalem vid Jesu födelse. Blå linje är horisonten (marken är borttagen för tydlighet). Gul linje är ekliptikan utmed vilken sol, måne och planeter rör sig. (År "-2" innebär år "3 f.Kr." eftersom år 0 inte finns i vår gregorianska tideräkning men däremot i planetarierna.)

- Till och med tidpunkten på dagen kan troligen bestämmas. Upp 12:1 säger att tecknet "visade sig", och det astronomiska skådespelet var bara synligt mellan solnedgång och månedgång vilket var någon timme från cirka 18:15.

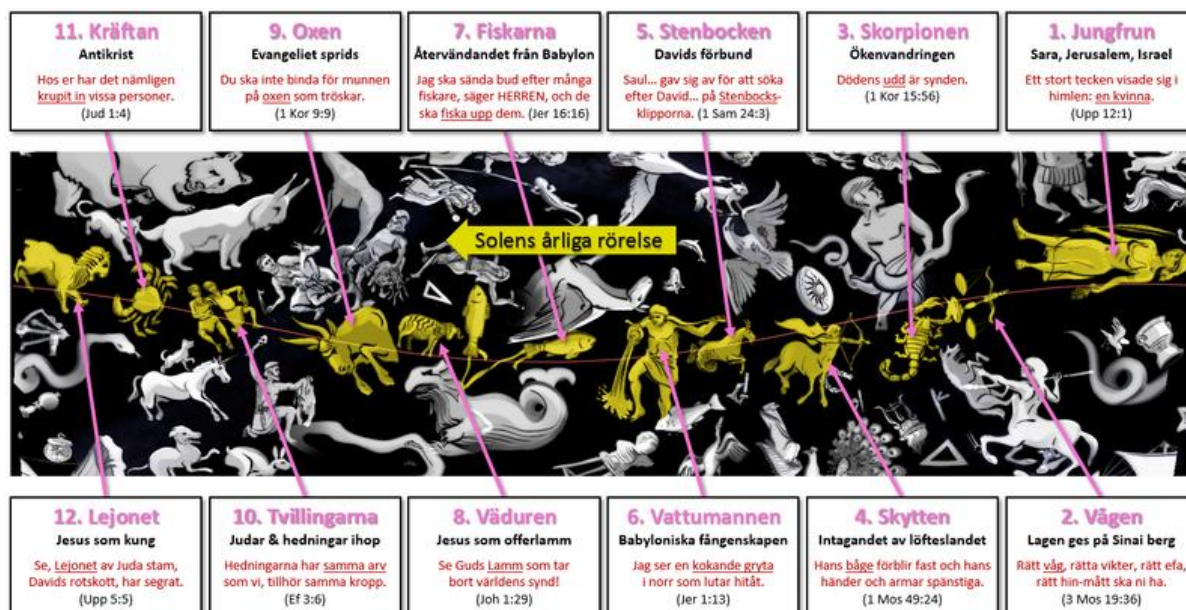
- Planeten Jupiter stod mycket nära stjärnan Regulus i Lejonets stjärnbild, vilket måste ha betraktats som mycket anmärkningsvärt av dåtidens stjärntydare eftersom Regulus var känd som kungsstjärnan, Jupiter som kungsplaneten och Lejonet som kungsstjärnbilden.
 - Efter att Jupiter passerat Regulus vänder den på himlen och passerar återigen Regulus den 16:e februari 2 f.Kr., vänder igen och gör ett nytt tätt möte med Regulus den 9:e maj. Kungsplaneten "kröner" på detta sätt Kungsstjärnan. (Rörelsen kallas retrograd och är i sig inget märkvärdigt. Men tidpunkten och de inblandade himlakropparna gör den anmärkningsvärd.)
 - Morgonstjärnan Venus steg upp över horisonten placerad vid Jungfruns huvud (se figuren). Jesus kallar ju sig själv för just Morgonstjärnan (Upp 22:16).

I fortsättningen av Uppenbarelseboken 12 berättas om hur draken förföljde kvinnan som fick örnvingar att flyga ut i öknen med (v.13-14). Dessa vingar finns avbildade i många av de tidigare bilderna av Jungfrun, se figur 1 och 2.

Det finns ytterligare en sak som visar hur vår Mästerdirigent styr himlavalvet med kirurgisk precision: Vi har sett att frälsningsplanen börjar med Jungfrun eftersom solen befinner sig här vid rosh hashana. Men detta gäller inte alltid eftersom jordaxeln "wobblar" precis som en leksaksnurra. Ett fullt wobblingsvarv tar cirka 26 000 år att fullborda, så det första varvet sedan jordens skapelse är ännu inte fullbordat. Det innebär att solen borde stå i en given stjärnbild under en tolfedel av 26 000 år, dvs drygt 2000 år. Men på grund av att Jungfrun är den stjärnbild som har störst utsträckning över himlen har stolen stått här (på rosh hashana) de senaste 4000 åren, ända sedan Gud slöt förbundet med Abraham (det förbund stjärnbilden representerar). Idag håller dock solen på att lämna Jungfrun (på rosh hashana) för att träda in i Lejonet, den återkommande kungens stjärnbild!

Övriga stjärnbilder

Jungfrun är alltså den första av 12 stjärnbilder i Mazzaroten som beskriver Guds frälsningshistoria. Här följer en kort beskrivning av resten, och figur 3 visar alla i sitt sammanhang. Märk att konstellationerna börjar vid rätt ställe (med Jungfrun vid nyåret), kommer i rätt ordning och har samma symbolik som Bibeln.

Figur 3. Sammanfattning av frälsningshistorien på himlen. De gula stjärnbilderna utmed ekliptikan (vågad linje) är dem i Mazzaroten.

Efter **Jungfrun** och följer **Vågen**, och den symboliserar den mosaiska lagen som gavs vid Sinai berg under det första året av judarnas fyrtioåriga ökenvandring. Sedan representerar **Skorpionen** den förkastelse och död som drabbade folket när det inte följde lagen: *"Det var [HERREN] som ledde dig genom... öknen, bland giftiga ormar och skorpioner."* (5 Mos 8:15) Efter Skorpionen följer **Skytten** och det är Josua som intar det heliga landet. Josua härstammar från Josef som var den som fick profetian i figur 3 (från 1 Mos 49:24) uttalad över sig när han välsignades av sin far Jakob.

Mazzarotens femte stjärnbild är **Stenbocken** som symboliserar David och hans förbund. Konstellationen brukar ritas lite lustigt (Figur 1) med en bocks framkropp och en fisks bakkropp. Det representerar avstampet respektive fullbordandet av förbundet. Händelsen när David hade chans att döda konkurrentkungen Saul men avstod, skedde *"bland En-Gedis bergfästen"*, ett ord som Bibeln själv översätter med *"Stenbocksklipporna"* (1 Sam 24:1-3). Och förbundet fullbordas i det nya Jerusalem där *"fiskarna blir mycket talrika"* (Hes 47:9-10) i en ström som rinner vid samma En-Gedi. Förbundets fullbordas alltså på samma ställe som det började, vid Stenbocksklipporna.

Vattumannen är den babyloniske härskaren Nebukadnessar. Fisken vid hans vänstra fot var ursprungligen en del av stjärnbilden och symboliserar Juda rike som besegrades, eller trampades, av kungen då denne förstörde Jerusalem och förde bort folket i fångenskap. Vattnet är Guds vrede som öses över det avfälliga folket, och anledningen till att den kokande vredesgrytan sägs komma norrifrån (enligt Jer 1:13 i figuren) är att det var babyloniernas anfallsväg. Men hebreerna fick komma tillbaka till det heliga landet vilket representeras av **Fiskarna**. Att de är två beror på att Nordriket Israel fick sin exil i Assyrien medan Sydriket Juda var i Babylonien. Läger man de två fiskarna på en karta kan man nästan ana att den ena fisken ligger i Assyrien, den andra i Babylonien och snörena drar dem tillbaka till Jerusalem.

Jesus finns med två gånger i mazzaroten, som **Väduren** och som Lejonet, och de avbildar hans första respektive andra ankomst till jorden. Första gången kom han i förnedring som ett värnlöst offerlamm – en vädur är ett får av hankön – och andra gången kommer han som *"Kungarnas Kung och herrarnas Herre"* (Upp 19:16). Jesus är från Juda stam, och när Jakob välsignar Juda gör han en knytning till lejon och kungamakt: *"Ett ungt lejon är Juda... Spiran ska inte vika från Juda, inte härskarstaven från hans fötter."* (1 Mos 49:9-10)

Oxen representerar apostlarnas missionsuppdrag. I figurens bibelcitat (1 Kor 9:9) jämför Paulus sitt uppdrag med en oxes arbete. Och under det vattenfyllda kopparhavet i Salomos tempel stod tolv (!) oxar i fyra väderstreck (2 Krön 4:4) symboliskt redo att bära ut dopets budskap över jorden. Apostlarna bar ut evangeliet även till hedningarna och därför symboliserar **Tvillingarna** judars och hedningars brödraskap i Kristus. När Paulus var på väg till Rom för att sprida evangeliet till hedningarna berättas att båten han färdades med *"hade Tvillingarna som galjonsfigur"* (Apg 28:11), en synnerligen malplacerad uppgift om vi inte tar hänsyn till kopplingen mellan Guds budskap i Bibeln och i skyn.

De första tio stjärnbilderna representerar händelser som redan inträffat, medan de två sista fortfarande återstår. **Kräftan** är den kommande Antikrist. Den ritas ofta som en krabba, en vämjelig varelse som kommer upp ur havet och som förflyttar sig med tio ben (varav två är klorna). Jämför gärna med Upp 13:1: *"Jag såg ett vilddjur komma upp ur havet. Det hade tio horn..."* Men Antikrist kommer att besegras av den sista av Mazzarotens stjärnbilder, det redan beskrivna **Lejonet** av Juda stam.